

ת"פ 54318/02/12 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד ח ב כ ס

בית משפט השלום בבאר שבע

08 יוני 2016

ת"פ 54318-02-12 מדינת ישראל נ' ס
תיק חיצוני:

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד רותם צריקר-קובי
נגד	
הנאשם	ח ב כ ס ע"י ב"כ עו"ד ורד אברהם

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות הדיון

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות כדלקמן: תקיפה בנסיבות מחמירות (בת זוג), בניגוד לסעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (שלוש עבירות); הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 245(ב) לאותו חוק (שתי עבירות); איומים, בניגוד לסעיף 192 לאותו חוק (עבירה אחת); תקיפת קטין, בניגוד לסעיף 368(א) סיפא לאותו חוק (עבירה אחת); תקיפת קטין, בניגוד לסעיף 382(ב)(2) לאותו חוק (עבירה אחת).

על פי עובדות כתב האישום, נשאו הנאשם והמתלוננת ר.ס. (להלן: "המתלוננת") בשנת 2009 והתגרשו בשנת 2010, אך המשיכו להתגורר בדירת המתלוננת. ביחד עמם התגורר גם הקטין א.ד. יליד 1999, בנה של המתלוננת (להלן: "הקטין").

על פי פריט האישום הראשון, במהלך חודש 12/10 או בסמוך לכך, בעקבות ויכוח כספי בין הנאשם לבין המתלוננת, הכה הנאשם את המתלוננת באגרוף בראשה והצמיד סכין לצווארה. משבקשה לפנות למשטרה, איים להרוג אותה ואת בנה אם תערב את המשטרה, ובכך עבר גם עבירה של הדחה בחקירה.

על פי פריט האישום השני, כשבוע ומחצה לאחר האירועים המתוארים באישום הראשון, ביקש הנאשם מהקטין להביא לו דבר מה. הקטין, אשר שיחק במחשב, סירב, ובעקבות כך בעט הנאשם ברגלו של הקטין, הרים אותו וזרקו לעבר הקיר. כשהמתלוננת הרימה את הקטין ובקשה מהנאשם להפסיק - הכה אותה במכות אגרוף בראשה.

על פי פריט האישום השלישי, כיום או יומיים לאחר האירועים המתוארים באישום השני, כאשר הנאשם שיחק במחשב

במשחק קלפים "פוקר", נכנס הקטין לחדר ובאותה העת הפסיד הנאשם במשחק וגידף את הקטין. הקטין גדפו בחזרה ואמר, כי נמאס לו ממנו, בעקבות כך, התקרב הנאשם לעבר הקטין והכה אותו במכת אגרוף, אשר גרמה לחבלה בסמוך לעינו. באותו מעמד, הגיעה המתלוננת לעזרת בנה ובקשה מהנאשם להפסיק. הנאשם דחף את המתלוננת, הפילה על הרצפה, בא לכיוונה במטרה לבעוט בבטנה, אך המתלוננת, שהיתה הרה, הגנה על בטנה ומנעה מהנאשם לבעוט בה.

על פי פריט האישום הרביעי, לאחר שהתקבל דיווח מבית הספר על חשד לתקיפת הקטין, וחוקרת משטרה זמנה את המתלוננת לחקירה ביחד עם הקטין, איים הנאשם על המתלוננת, לבל תאמר משהו במשטרה, אחרת יפגע בה ובקטין, וביקש ממנה לאמר, כי הכל שקר. כאשר שבה מהחקירה, חקר אותה הנאשם על מה שהתרחש בחדר החקירות, ואיים עליה, כי אם יעצרו אותו - "זה יהיה הסוף שלך".

במענה לכתב האישום, אישר הנאשם האמור בעובדות 1 ו-3 לפרק "רקע כללי" בכתב האישום, היינו - כי במועדים הרלוונטיים היה בן זוגה של המתלוננת והמשיך להתגורר איתה יחדיו גם לאחר הגירושין ביניהם. מעבר לכך, כפר הנאשם בכל העובדות והעבירות שבכתב האישום. ההגנה ויתרה על השמעתו של עד תביעה אחד בלבד - ע.ת. 8 בכתב האישום.

סקירת התמונה הראיתית

מטעם התביעה, העידו העדים הבאים: ע.ת. 1 - מפקח מיכאל צבי, חוקר אלמ"ב בתקופה הרלוונטית; ע.ת. 2 - גב' אינגה ספרן אטינגר, עו"ס מלווה מבית הספר של הקטין; ע.ת. 3 - מר חיים אלול, עוזר למורים בבית הספר בו לומד הקטין; ע.ת. 4 - חוקרת הילדים, גב' אורית קיזרמן; ע.ת. 5 - הקטין; ע.ת. 6 - המתלוננת.

מטעם התביעה הוגשו המוצגים הבאים:

- ת/1 - אמרת הנאשם מיום 10/01/11, שעה 11:37, מסומנת א'5 בתיק החקירה;
- ת/2 - מזכר שערך ע.ת. 1 מיום 10/01/11, מסומן כ"ד בתיק החקירה;
- ת/3 - מזכר שערך ע.ת. 1 מיום 10/01/11, מסומן כ"ח בתיק החקירה;
- ת/4 - מזכר שערך ע.ת. 1 מיום 12/01/11, מסומן ל"ו בתיק החקירה;
- ת/5 - אמרת הנאשם מיום 04/01/11, שעה 15:03, מסומנת 5 בתיק החקירה;
- ת/6 - מזכר מאת החוקרת רס"ר רווית וינר, מסומן ז' בתיק החקירה;
- ת/7 - אמרת ע.ה. 2 מיום 11/01/11, שעה 10:00, מסומנת 8 בתיק החקירה.

מטעם ההגנה, העידו העדים הבאים: ע.ה. 1 - הנאשם; ע.ה. 2 - גב' שירן סופר, גיסתו של הנאשם; ע.ה. 3 - גב' הדס סופר, אחות הנאשם.

מטעם ההגנה הוגשו המוצגים הבאים:

- 1/ - אמרת המתלוננת ע.ת. 6 מיום 04/01/11, שעה 12:37, מסומנת 4 בתיק החקירה;
- 2/ - אמרת המתלוננת ע.ת. 6 מיום 04/01/11, שעה 16:33, מסומנת 6 בתיק החקירה;
- 3/ - אמרת המתלוננת ע.ת. 6 מיום 09/01/11, שעה 09:06, מסומנת 4א' בתיק החקירה;
- 4/ - אמרת המתלוננת ע.ת. 6 מיום 12/01/11, שעה 11:13, מסומנת 4ב' בתיק החקירה;
- 5/ - מזכר מאת התובעת לידי הסניגור, ללא תאריך;
- 6/ - מכתב מאת התובעת לידי הסניגור, נושא תאריך 27/11/14;
- 7/ - תמליל חקירת הקטין ע.ת. 5, מיום 04/01/11;
- 8/ - פלט תלונות מתאריך 10/01/11, מסומן כ' בתיק החקירה;
- 9/ - פלט תלונות, ללא תאריך;
- 10/ - כתב אישום ת.פ. (שלום באר-שבע) 3239/03;
- 11/ - פניית פמ"ד ועל גביה תשובת ראש משרד מוצגים בתחנת באר-שבע מיום 23/11/14;
- 12/ - פניית פמ"ד ועל גביה תשובת ראש משרד מוצגים בתחנת באר-שבע מיום 25/11/14.

להלן תובא התיחסות לדברים שנמסרו מפי העדים וכן למוצגים, ככל שהם רלבנטיים להכרעת הדין.

ע.ת. 2 - גב' אינגה ספרן אטינגר, שמשה, בזמן הרלוונטי כעו"ס במסגרת תכנית העצמה בבית הספר בו למד הקטין. בחקירתה הראשית סיפרה, כי במסגרת תכנית זו, נפגשה באופן קבוע עם הקטין, מספר פעמים בשבוע. בתאריך 29/12/10, נפגשה עמו וחשה, כי הוא יותר מסוגר בעצמו מבדרך כלל. העדה ניסתה לברר עמו פשר התנהגותו ובתגובה מסר לה, כי אביו הרביץ לו יום קודם לכן, באגרוף ("בוקס") לעין. העדה אכן הבחינה בסימן אדום מתחת לעין. לדברי העדה, מתוך השיחות עם הקטין, היה ידוע לה, שהוא מתיחס לנאשם כאביו, על אף שאינו אביו הביולוגי. הקטין סיפר, כי בעקבות המכה הוא בכה, ואמו כעסה על הנאשם. העדה העבירה את הדיווח של הילד למנהלת העמותה המפעילה את התכנית, וזו דיווחה למוקד ילדים בסיכון במחלקת הרווחה העירונית.

בחקירתה הנגדית סיפרה, כי הבחינה בסימן על עינו של הקטין עוד לפני שסיפר לה על המכה שקיבל מהנאשם, אך לא שאלה אותו על הסימן לפני שהעלה זאת במסגרת השיחה, היות שמדובר בענין רגיש. לשאלה במה התבטא המצב המיוחד של הקטין השיבה, כי היה מסוגר; לא יצר קשר עין; השפיל מבט; שיתף פעולה פחות מבדרך כלל; היה במצב רוח ירוד.

ע.ת. 3 - מר חיים אלול, סיפר, בחקירתו הראשית, כי עובד בבית הספר לחינוך מיוחד בו למד הקטין, ותפקידו לשמש ככח עזר למורים. בין היתר, תפקידו להתערב במקרה של התפרצות זעם של ילד.

לדברי העד, בתאריך 17/01/11, הגיע לכיתה בה למד הקטין, בעקבות מריבה שהחלה בין הקטין לבין ילד אחר, והפריד ביניהם. לדבריו, המדובר היה בתופעה שאינה בלתי שגרתית, והדבר קורה לו בכל יום, עשרות פעמים. לאחר רענון זכרון, סיפר, כי לא ראה המריבה ואף לא את הקטין משתתף בה, אלא דווח לו, בהפסקה, כי מתנהלת מריבה והוא הגיע והפריד, כאשר הקטין נכנס לכיתה.

ע.ת. 4 - חוקרת הילדים גב' אורית קייזרמן, סיפרה, בחקירתה הראשית, כי משמשת כחוקרת ילדים מזה 13 שנה. העדה חקרה את הקטין, אשר היה מתחת לגיל 14 שנה. העדה התנגדה להעדת הקטין בבית המשפט, מאחר שהעדויות מכוונות כלפי אביו החורג, והדבר עלול לסכן אפשרות טיפולית במטרה לשפר היחסים ביניהם. לדבריה, הקטין הבין את סיטואציה החקירה ושיתף פעולה.

ע.ת. 5 - הקטין, בזמן עדותו היה כבן 15 שנים. בחקירתו הראשית סיפר, כי בזמן האירועים היה הנאשם בן הזוג של אמו. לדברי העד, סיפר לחוקרת הילדים רק על מקרה אחד של אלימות שהיה בבית. באותו מקרה, שהיה כחודש ימים לפני מועד החקירה (חקירת העד היתה ביום 04/01/11), היה הנאשם משחק במחשב בחדרו של העד. לדברי העד, לא רצה שהנאשם ישחק במחשב בחדרו, ולכן החל הנאשם לגדף אותו. כשהעד השיב לנאשם באותה מטבע, התעצבן הנאשם ובא להכותו באמצעות אגרוף לעין שמאל. לאחר מכן, הרים הנאשם את העד וזרק אותו על הדלת, כך שהעד קיבל מכה בגבו מידית הדלת ונשאר לו סימן. או אז התערבה אמו - המתלוננת - החלה לצעוק על הנאשם שלא יגע בו והרימה את בנה מהרצפה. החל ויכוח בין המתלוננת לבין הנאשם בסלון, העד הלך לכיוון הסלון וראה שהנאשם מכה את אמו באגרוף. לאחר רענון זיכרון, סיפר העד גם על אירוע נוסף, שהתרחש מספר ימים קודם לכן, גם הוא הסתיים במכת אגרוף בעורף לאמו - המתלוננת. לדברי העד, נגרמו לו חבלות מתחת לעין ובגב והיו לו גם כאבים. מעבר לכך, לטענתו נפגע נפשית, נכנס לדיכאון, ואף נמנע מללכת לבית הספר בשל הפחד מהנאשם, שהיה מכה אותו.

בחקירתו הנגדית, לא יכול היה העד להסביר, מדוע לא סיפר, בחקירתו אצל חוקרת הילדים, על החבלות שנגרמו לו, אך מסר, כי היה אצל רופא והחבלות תועדו. כמו כן, לגבי פערים בתארוך האירועים בינו לבין אמו - המתלוננת - השיב, כי כאשר נחקר היה בן 11, ולא יכול היה להסביר טוב תאריכים, לא זכר בדיוק את הזמנים.

בנוגע לאחד האירועים, הסביר העד, כי שיחק במחשב והנאשם ביקש ממנו לקום היות שזה "התור שלו", התחילו צעקות וגידופים, העד קם, גידף את הנאשם ואז הנאשם נתן לו אגרוף והמשיך לגדף. אמו - המתלוננת, היתה בהיסטריה והעד

שוב גידף את הנאשם אשר הרים אותו וזרק אותו על דלת הממ"ד.

לדברי העד, כאשר אמו קיבלה אגרוף בעורף, נותר לה סימן אדום. לעד עצמו נותרו סימן כחול בעין ונפיחות.

חרף כך, שההגנה הודתה באמור בסעיף 1 לפרק "רקע כללי" לכתב האישום, הוטח בפני העד, כי הנאשם כלל לא התגורר עמו ועם אמו - המתלוננת בזמן הרלוונטיים. העד עמד על כך, שהנאשם התגורר בבית באותה התקופה.

העד נשאל לגבי סתירות שונות בתיאור האירועים בין עדותו בבית המשפט לבין אמרתו אצל חוקרת הילדים וכן בין עדותו לבין עדות אמו - המתלוננת. השיב, כי אינו זוכר את הזמנים במדויק, אך המעשים עצמם, לגביהם הוא מספר - אירעו.

העד הוסיף, כי מי שהביא את אמו להגיש תלונה היו הגורמים בבית הספר, אשר הבחינו בסימנים ושאלו את אמו האם העד חווה התעללות בביתו. אמו כשלעצמה, אמנם רצתה להתלונן, אך לא היתה עושה כן, כי היתה בחששות ובפחד.

ע.ת. 6 - גב' ר.א. - המתלוננת, סיפרה, בחקירתה הראשית, כי אבי בנה נפטר כ-5 שנים קודם לכן, והוא נותר יתום. לאחר מכן, קשרה קשרי חברות עם הנאשם, שהובילו לנישואיה פעם נוספת. אך לאחר הנישואים, החל הנאשם לאיים עליה ו"להרים עליה ידיים". מעבר לכך, היו התקליוות בין הנאשם לבין הבן - הקטין, אשר התקשה לקבל את הנאשם כאב.

לאור מסכת הגידופים, ההשפלות והאלימות שעברה - החליטה להתגרש.

משטרת ישראל היא שפנתה לעדה וזמנה אותה לחקירה, בגין דיווח שהועבר מבית הספר. עד אז, היא לא התלוננה. במהלך שיחת הטלפון בה זומנה לחקירה, הקשיב הנאשם לשיחה ולאחר מכן, איים עליה, כי אם יעצרו אותו - יהרוג אותה ואת בנה.

בחקירה הראשונה, הכחישה העדה את האלימות בבית מתוך פחד מהנאשם, שלא יפגע בה או בבנה, וכדי שיהיה לה "שקט" בבית. לאחר שהורחק הנאשם, בכל זאת, מהבית לאור הדברים שמסר הבן בחקירת הילדים, החליטה שדי לה לחיות בפחד, הגיעה למשטרה פעם נוספת וספרה את האמת. העדה הסבירה, כי היתה מאוימת על ידי הנאשם, אשר גם הצמיד סכין לגרונו כשהיא היתה בהריון, הרביץ לבנה ואף זרק אותו.

העדה סיפרה, כי בעקבות ויכוחים, בנה אמר, שהוא שונא את הנאשם ולא רוצה לחיות אתו. הנאשם קם והכה אותו בבעיטה בירך ובאגרופים. הנאשם גם תפס את בנה קטין, הרים אותו וזרק אותו על הקיר. העדה באה להתערב ואז הנאשם זרק אותה על הרצפה ובעט בה. היא הגנה על עצמה, כי היתה בהריון והנאשם נתן לה אגרופים בראש. לאחר ריענון זכרון מסרה, כי אירוע זה היה כשבוע ומחצה לפני חקירתה במשטרה.

היה אירוע נוסף, בו נעלם כסף מהבית, והחל ויכוח בינה לבין הנאשם, שהתגלגל למכות, גידופים ואיומים כלפיה. העדה אמרה, כי תפנה למשטרה, והנאשם איים, כי יהרוג אותה ואת הבן הקטין. באותו אירוע, קיבלה מהנאשם אגרופים בראש, והנאשם הרים סכין והצמיד אותה לצווארה, כאשר איים כפי שמתואר לעיל.

אירוע נוסף היה בנוגע לויכוח על אמו של הנאשם, וגם אז קיבלה העדה מכות.

העדה ספרה, כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לה פחדים ועוגמת נפש, והיא חוותה טראומה. לדבריה, הכאב הנפשי היה חמור יותר מהכאב הפיסי. היא נאלצה גם לפנות למקלט לנשים מוכות.

אם לא היה די בכל אלה, התלונן הנאשם כנגדה, כי היא מאימת עליו, והיא זומנה לחקירה בשל כך.

בחקירתה הנגדית, סיפרה, כי האגרופים שקבלה בראש, באירוע הראשון, היו בעורף וכי נפלה על הרצפה. האיום עם הסכין היה לאחר אירוע זה.

בנוגע לשני האירועים עם בנה הקטין, העובדות בנוגע לאירועים אלה מתערבבות לה. באחד מהם, החל ויכוח בשל כך שהנאשם ביקש לשחק במחשב והבן הקטין סירב, אז הנאשם נתן לו אגרוף בפנים וגרם לו לסימן שראו בבית הספר. באותו מקרה, גם זרק אותו על הקיר, וכשהיא ניסתה להפריד, הנאשם בעט בה ונתן לה אגרופים, כשהיא התקפלה על הרצפה ובכך מנעה ממנו לבעוט בבטנה. האירוע החל בחדרו של הקטין והמשיך בסלון. אינה זוכרת אם לבנה נגרמה חבלה בגב, אך זוכרת שנגרמה לו חבלה בפנים. אינה זוכרת, אם הצמדת הסכין היתה לאחר אירוע זה או לאחר אירוע אחר, לאור הזמן שחלף מאז המקרה. לטענת העדה, לקחה את בנה לרופא לתייעוד החבלות, אך התייעוד פרח מהתיק.

כשעומתת העדה עם טענת ההגנה, כי הסימן על פניו של הקטין מקורו בקטטה בה השתתף הקטין בבית הספר השיבה, כי אכן בנה היה מעורב בקטטה, אך מאותה קטטה לא נגרמו לו כל סימנים, והסימן בפניו היה מהאגרוף שקיבל מהנאשם. בחקירתה הראשונה במשטרה, אמנם מסרה, כי הסימן נגרם מהקטטה, אך זה היה כדי להגן על הנאשם.

העדה אשרה, כי היו תקופות שהנאשם התגורר אצל אמו, אבל היה מגיע גם אליה.

העדה אשרה, כי הגישה תלונות קודמות על אלימות וכי באחת הפעמים נחקרה בגין מסירת הודעה כוזבת. לדבריה, באותו מקרה, התכחשה לתלונה שמסרה כדי להגן על הנאשם. לדבריה, כאשר הגישה את התלונות הקודמות - לא היה מדובר באלימות, וביחוד בפגיעה בבנה הקטין באופן בו אירע במקרים נושא תיק זה. העדה עמדה על כך, גם כשהוצג כתב אישום בגין תלונה נוספת שהגישה כנגד בן זוג קודם, אשר איים לפגוע בבנה (נ/10).

עד כאן עדי התביעה

ע.ה. 1 - הנאשם - בחר להעיד. סיפר, כי היה נשוי למתלוננת, התגרש ממנה, אך בתקופה הרלוונטית הסכים לתת הזדמנות נוספת לסיכוי לקשר וחזר לבית למשך כשבועיים. לדבריו, היה זה לאחר שהשתחרר מבית הסוהר. גם במהלך מאסרו היתה המתלוננת מבקרת אותו, לרבות ביחד עם הבן הקטין.

לדבריו, כבר לאחר החתונה החלו מריבות בינו לבין המתלוננת, בשל כך שאמו של הנאשם לא קמה ללוות את המתלוננת בחתונה. לאחר החתונה, במהלך ירח הדבש היה בבית הסוהר.

בנוגע לאירועים נושא כתב האישום, טען כי לא התרחשו, וכי המדובר בעלילה בשל כך שהמתלוננת אהבה אותו והיתה "בטירוף" כשאינה מוכנה לוותר עליו. לדבריו, איימה שתכניס אותו לבית הסוהר.

לדבריו, דווקא אהב את בנה הקטין של המתלוננת וטיפל בו. המדובר בקטין עם בעיות קשב, אשר רק בזכותו נשאר בבית הספר. לדבריו, מעולם לא הרים יד על הקטין וזו בושה לומר זאת, למרות שהקטין עצמו נשך אותו בגב.

לדבריו, הקטין מסר דברים שאמו אמרה לו לומר. זאת הן לעו"ס בבית הספר והן לחוקרת הילדים. בהמשך, אף טען כי המתלוננת איימה על הקטין לומר את הדברים. לאחר מכן, טען כי הקטין נוטל כדורים של ריטלין והמציא את הסיפורים האלה.

לגבי החבלה בעינו של הקטין - נגרמה מקטטה בבית הספר. לדבריו, אם היה נותן אגרוף לקטין - לא היתה לו עין. לדבריו, קיים עד שהבחין בכך, שהקטין נפגע בקטטה, אך הוא מסרב לבוא להעיד.

לאחר התלונה, עזב את בית המתלוננת, עבר לבית אמו וישן אתה באותה המיטה "ראש זנב".

בחקירתו הנגדית טען, כי המשטרה בחרה להתייחס ברצינות לתלונת המתלוננת ולא לתלונה שהוא מסר, רק בשל כך שהוא איננו אשה. המתלוננת היא מתלוננת סדרתית והוא "ניצל ממוות" כשעזב אותה.

לדבריו, במשטרה איימו על המתלוננת, שייקחו לה את הילד לאימוץ אם לא תאמר את האמת. הוא אינו יכול להוכיח זאת, כי השוטרים חברים שלה.

לדבריו, כשבן זוגה הקודם של המתלוננת, אבי הקטין - נרצח, המתלוננת עשתה "הילולה בבית".

לדבריו, דווקא המתלוננת היתה מרביצה לקטין.

ע.ה. 2 - גב' שירן סופר - גיסתו של הנאשם - אשת אחיו - סיפרה, בחקירתה הראשית, כי העדיפה שלא להתערב

בפרשה, ולכן לא התייצבה במשטרה, ובסופו של דבר, נגבתה ממנה אמרה בביתה.

לדברי העדה, לאחר התלונה, התגורר הנאשם ביחידת דיור הסמוכה לבית הקרקע בו מתגוררת העדה ביחד עם בעלה. באותה תקופה, היתה לנאשם חברה נוספת, אשר היתה עושה המון בלגן גם לנאשם וגם למתלוננת, לאור כך שלא רצתה שהנאשם ימשיך בקשר עם המתלוננת. לדברי העדה, התלונה מטעם המתלוננת היתה על רקע זה.

לדבריה, המתלוננת תמיד אמרה שתדאג להחזיר את הנאשם לכלא, כי הרגישה מנוצלת. בנוסף, חפצה לפגוע באמו של הנאשם, אשר התנגדה לנישואיהם. למשפחה היה נח שהמתלוננת מבקרת את הנאשם בכלא, אך לאחר מכן, כאשר הנאשם השתחרר, הוא החלו מריבות בינו לבין המתלוננת.

בחקירתה הנגדית, עומתה אם כך שבאמרתה במשטרה (ת/7), תיארה את מערכת היחסים שלה עם המתלוננת כמו עם כל חברה שלה, וכלל לא מסרה, שהמתלוננת איימה להכניס את הנאשם לכלא, השיבה, שלא אמרה זאת כי לא רצתה להתערב.

כשנשאלה, אם כך, מדוע כעת הסכימה להתערב בהליך, השיבה שהמקרה עם הנאשם הגיע ל"מימדים מאוד חמורים" וכי כעת נכונה להתערב ולהתעמת מול המתלוננת.

ע.ה. 3 - גב' הדס סופר, אחות הנאשם, סיפרה, בחקירתה הראשית, כי למתלוננת היה קשר אובססיבי עם הנאשם, הקשר לא זרם והיא ניסתה להסיט את הנאשם נגד המשפחה שלו. לדבריה, עבר הנאשם ליחידת הדיור, אחרת היה נאלץ לישון עם אמו, וזה היה מביך.

לדבריה, הנאשם אמר, שאינו יכול לחיות עם המתלוננת.

לדבריה, המתלוננת היתה מאיימת שתחזיר אותו לכלא בכל דרך אפשרית, כדי לנקום באמו.

עד כאן עדי ההגנה

טענות הצדדים

התביעה הגישה סיכומיה בכתב, והשלימה אותם על פה, בעיקר בהתייחס לעדות ההגנה, אשר העידו במועד שנקבע לשמיעת הסיכומים.

התביעה עותרת לקבל כמהימנות את עדויותיהם של המתלוננת והקטין, אשר, לשיטתה, לא הפריזו בעדויותיהם ואין עולה מהראיות, כי באקשו להפליל הנאשם.

התביעה מבקשת שלא לראות בסתירות שבין אמרותיה השונות של המתלוננת כפוגמות במהימנותה, היות שגרסתה הראשונה נמסרה תחת איומים.

התביעה מבקשת לראות באי מסירת מענה מפורט מטעם ההגנה כחיזוק לראיות התביעה.

כלעומת זאת, עותרת התביעה לדחות את גרסת הנאשם שהיא כבושה; אינה נתמכת בראיות או בעדים ואינה מספקת הסבר להשתלשלות העובדות.

בנוסף, מפרטת התביעה סתירות שונות בעדות הנאשם.

אשר לעדות ההגנה, טוענת התביעה, כי מדובר בעדויות מגמתיות וכי אמרת ע.ה. 2 בבית המשפט, אף שונה מאמרתה במשטרה (7/ת). יצוין, כי במהלך שמיעת הסיכומים על פה, עתרה התביעה גם להגיש את אמרת ע.ה. 3 במשטרה, אך לנוכח השלב הדיני - נמנע בית המשפט מלהתיר הגשת האמרה.

ההגנה הגישה סיכומיה בכתב.

ההגנה הכבירה מילים על סתירות שונות בתוך עדויותיהם של המתלוננת והקטין ואף בין עדות האחת למשנתה, בין היתר, בנוגע לטיב הויכוח שהוביל לתקיפה בכל אחת מהפעמים; המקום המדויק בבית בו אירעו התקיפות; ועוד.

ההגנה טוענת, כי אין ראיות חיצוניות לחבלות, למעט סימן קטן שנצפה מתחת לעינו של הקטין, אותו מיחסת המתלוננת עצמה, באמרתה הראשונה נ/1, לקטטה.

ההגנה טוענת, כי מהמנותה של המתלוננת נפגעת לאור כך שהגישה מספר רב של תלונות במשטרה, לרבות תלונות בגין אלימות כלפיה, והתלונות נסגרו. ההגנה מבקשת ליתן אמון בעדויות הנאשם ועדות ההגנה, ועותרת לזכות הנאשם בדיון.

דיון והכרעה

לאחר שבית המשפט שמע העדויות ועין בראיות שהוצגו - מוצא ליתן אמון בעדויות המתלוננת והקטין, בנוגע לכל

האירועים המתוארים בכתב האישום.

טענתו המרכזית של הנאשם, הנתמכת בעדות ההגנה, הנה, כי המתלוננת ובנה הקטין חברו להעליל עליו, אם כנקמה על התיחסות אמו למתלוננת ואם, כפי שציינה עדת ההגנה, בשל כך שהנאשם החל להתרועע עם אחרת.

אלא, שטענה זו אינה תואמת השתלשלות המאורעות והתנהגות המתלוננת ובנה במציאות. שהרי, מי מהם לא פנה בתלונה יזומה כנגד הנאשם.

האלימות שהפעיל הנאשם כלפי בני הבית, התגלתה במקרה, לאחר שהעו"ס המטפלת בקטין במסגרת תכנית "העצמה" בבית הספר - ע.ת. 2, הבחינה בהתנהגות מוזרה מצדו. העו"ס אף נדרשה לדובב הקטין כדי שימסור לה מה אירע. גם אז, לא מסר הקטין על כל המסכת האלימה שחוה, אלא רק על חלקה.

יתר על כן, כאשר זומנה המתלוננת למשטרה, התכחשה לכל טענה בנוגע לאלימות כלפיה או כלפי הבן הקטין, במטרה למנוע מעצרו של הנאשם. ענין זה כשלעצמו שולל בביור כל טענה בנוגע לקשר שקשרה המתלוננת עם הקטין כנגדו.

בית המשפט מקבל, כהסבר הגיוני, את דברי המתלוננת, כי ההינה להתלונן ולחשוף מעשי האלימות רק לאחר שהנאשם הורחק מהבית בעקבות הפרטים שמסר הקטין לעו"ס בבית הספר.

אכן, נתגלו סתירות בין אמרותיה השונות של המתלוננת לעדותה בבית המשפט, בין עדות הקטין אצל חוקרת הילדים לבין עדותו בבית המשפט, ובין עדות המתלוננת לבין עדות הקטין. ואולם, הסתירות האמורות לא נגעו ללב הענין, כלומר לטיב האלימות שהופעלה ולנסיבותיה, כי אם, בעיקר, לפרטים פריפריאליים, כגון המיקום המדויק בבית בו התרחש כל אחד מהאירועים וסדר הזמנים שבין האירועים. יש לזכור, כי הן המתלוננת והן הקטין העידו מספר שנים לאחר האירועים. לא זו אלא, כפי העולה מעדויות שניהם, המדובר היה במסכת של התנהגות אלימה שיטתית מצדו של הנאשם כלפיהם. אכן, לצורך ההכרעה המשפטית בענין העומד לדיון, לא יתיחס בית המשפט לטענות החורגות מהאמור בכתב האישום. עם זאת, כתב האישום עצמו מגלה מסכת של אירועים אלימים, כולם בסמיכות זמנים יחסית, ושלושה מתחילים על רקע דומה של ויכוח בין בני הבית. בנסיבות אלה, אך סביר, שמי מהצדדים יבלבל את סדר האירועים או את מיקומם בתוך הבית.

דווקא היעדר התאמה מלאה בין המתלוננת לבנה הקטין בנוגע לסדר האירועים וכן השינויים הקלים בגרסאותיהם, לענין זה - מצביעים על כך, כי אין המדובר בצדדים מתוחכמים, אשר תיאמו עמדות ביניהם והתכוננו לדיון לצורך הפללת הנאשם.

סתירות בעדויות או בין עדויות אינן מונעות מבית המשפט לקבוע ממצאים על בסיס אותן עדויות. ראו לענין זה סעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשכ"א - 1961:

סתירות בעדותם של עדים אין בהן, כשלעצמן, כדי למנוע את בית המשפט מקביעת עובדות שלגביהן חלו הסתירות.

עוד ראו, לענין זה, ע.פ. 993/00 **נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205, ע' 233:

הלכה היא, כי קיומן של סתירות כמו גם אי-דיוקים בעדותו של אדם בכלל... אין בהם כשלעצמם כדי לפגום במהימנותה.

... אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומתי כאילו תיעד אותו בזמן אמת... לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר...

כן ראו ע.פ. 2485/00 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(2) 918:

מטיבו של המין האנושי שאין בן-תמותה מכשיר דיוק אוטומטי... לא יפלא, איפוא, שסתירות ואי-דיוקי-לשון שכיחים הם לא רק בדברי עדים שונים, אלה בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, ובהתחשב בדברים אשר בא-כוח הצד האחד או הצד האחר משתדלים לשים בפיו (ע"פ 100/55 מאיר נ' היועץ המשפטי [7], בעמ' 1224).

עוד ראו ע.פ. 5636/08 **פלוני נ' מדינת ישראל**:

לא זו, אף זו. כבר נפסק בעבר, כי "דווקא 'זכרון מופלג' של פרטים, אחרי שחלף זמן רב מעת התרחשות האירועים ועד למתן העדות, עלול לפגום במהימנותו של עד" (ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6), 625, 637 (2004)).

גם העובדה, כי המתלוננת הגישה מספר רב של תלונות, אם כנגד הנאשם ואם כנגד בני זוג קודמים, בגין מעשים של אלימות בין בני זוג (כעולה מהמוצגים נ/8 - נ/10) - אין בה כדי לפגוע במהימנותה. ראשית, לא הוצגו בפני בית המשפט הנסיבות שאפפו כל אחת מהתלונות. כעולה מהמוצגים נ/11 - נ/12, בוערו חלק מהתיקים, שענינם תלונות מלפני תקופה העולה על עשור. תיק אחד שעלה בידי ההגנה להציג את כתב האישום בנוגע אליו (נ/10) הסתיים, כעולה מהמסמך שהוגש, דווקא בהודאת הנאשם באשמה, במסגרת הסדר, כך שאין אינדיקציה כי המדובר היה בתלונת שווא. הנאשם בחר לחשוף, בחקירתו הנגדית, כי נשפט למאסר בגין תלונה קודמת של המתלוננת, כך שגם תלונה נוספת שלה נמצאה נכונה. אשר לתלונות אחרות - הסבירה המתלוננת, כי חלקן נסגרו בשל חזרה שלה מהדברים, במסגרת מערכות היחסים שהיו לה.

העובדה, כי המתלוננת הגישה תלונות וחזרה בה, או אף כי עברה ממערכת יחסים אחת בה חוותה אלימות למערכת יחסים דומה, אינה בהכרח פוגעת במהימנותה. המדובר בתופעות אשר, למרבה הצער, בית המשפט נתקל בהן תדיר, כאשר עסקינן במאטריה של אלימות במשפחה.

מכל המקובץ, ובהיעדר פרטים מספקים בנוגע לנסיבות שאפפו את התלונות (למעט שתי תלונות שהסתימו בהרשעה); כאשר המדובר בתלונות שהוגשו, בחלקן, לפני תקופות ארוכות ונסגרו בעילות שונות; אין בית המשפט מוצא להסיק מעצם קיומן של התלונות הקודמות מסקנה כלשהי - לא לזכות הנאשם ואף לא לחובתו.

טענת ההגנה, כי החבלה שנגרמה לקטין בעינו מקורה בקטטה בבית הספר - לא בוססה בראיות. אמנם, המתלוננת מסרה כן באמרתה הראשונה נ/1. זו אותה האמרה במסגרתה ניסתה לגונן על הנאשם ושללה טענות של אלימות כלפיה או כלפי הקטין. ואולם, הקטין, באופן ספונטני, יחס החבלה לנאשם בשיחתו עם העו"ס המלווה בתכנית ההעצמה, ע.ת. 2, ולאחר מכן - בחקירתו אצל חוקרת הילדים ע.ת. 4. אף המתלוננת הסבירה הסיבה למסירת האמרה נ/1, סיבה המתחזקת מעצם האיומים, אשר פורטו על ידה, ואשר נזכרים בכתב האישום - לרבות נסיונות הנאשם לשבש החקירה בדרך של הטלת אימה, ולמנוע אותה מלמסור את שאירע.

עדות של ע.ת. 3, המורה המסייע בבית הספר, אמנם עשויה לתמוך בטענה, כי הקטין היה מעורב בקטטה כלשהי, דבר שהיה לא בלתי שגרתי באותו בית ספר, אך העד עצמו לא ראה את הקטטה, אף לא הבחין בסימן כלשהו אצל הקטין, ואין בעדותו כדי לבסס טענת הנאשם, שהחבלה בעינו של הקטין מקורה באותה קטטה.

הנאשם טען, בעדותו בבית המשפט, כי אדם נוסף שהיה בבית הספר ראה את הקטטה עצמה ועשוי לתמוך בטענתו, כי החבלה שנגרמה לקטין בעינו מקורה בקטטה. אותו עד, אשר כונה על ידי הנאשם בשם אלי דיין, זומן פעמיים, לבקשת ההגנה, חרף כך שלא הוגשה בקשה בכתב לזימונו במועדים שנקבעו על ידי בית המשפט בהחלטה בדיון המענה (סעיף ד' להחלטה מיום 13/02/14). על אף האמור, העד לא התייצב וההגנה לא עתרה לזמנו באמצעות צו הבאה. לדברי הנאשם בעדותו, ממילא מסר לו העד, כי אינו מוכן להעיד, ולכן זנח הענין.

בנדון זה אין אלא לחזור על הכלל הידוע לפיו, אי הבאת ראיה העשויה לאשש גרסתו של צד מסוים, משמעותה חיזוק לראיות של הצד שכנגד.

ראו ע.פ. 548/78 שרון ואח' נ' לוי, פ"ד לה(1) ע' 760 (להלן: "פרשת שרון נ' לוי"):

דרך זו... מקורה בכלל הנקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראיה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי-הצגתה מסקנות מכרעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה... העיקרון הנדון הוא פרי הגיון פשוט, ואין צורך בהוראת חוק כדי לעשות בו שימוש.

[ההדגשה אינה במקור]

הן בעדות המתלוננת והן בעדות הקטין ניכרו סימני אמת. כך למשל, נמנע כל אחד מהם מלהפריז בסוג האלימות שננקט. בנוגע לעובדות המפורטות באישום השלישי, עמדה המתלוננת על כך, כי הנאשם רק התכוון לבעוט בבטנה, בהיותה הרה, אך לא עשה כן לאחר שהתקפלה על הרצפה והגנה על בטנה. לו היתה המתלוננת מבקשת להפילול, מה קל היה להוסיף, כי בעט בבטנה. אשר לעובדות המיוחסות לנאשם באישום הרביעי - עמדה המתלוננת על כך שהנאשם איים עליה בפגיעה בה ובקטין בלבד, אך לא תקף אותה. גם בנוגע לסכין, ציינה זאת המתלוננת רק לאחר שנשאלה על ידי התביעה, מה קרה אחרי התקיפה, ולא מיזמתה. כך גם, כשנתבקשה לתאר את האגרופים שקיבלה, ציינה, כי אינה מבקשת להתמקד בזאת אלא להתמקד במה שאירע לבנה הקטין (ע' 43 ש' 15 לפרו').

המתלוננת ציינה, כי היו עוד אירועים של אלימות, אך היות שאינה זוכרת בדיוק את דרך התרחשותם, בחרה לא להתייחס אליהם בתלונות שהגישה (ע' 45 ש' 8 - 12 לפרו').

בנוגע לחבלה שנגרמה לבנה בפניו, ציינה, כי היה לו "קצת אדום" (ע' 51 ש' 27) גם זה הוא תיאור מצמצם, לא תיאור של מי המבקשת לפגוע בנאשם.

גם הקטין נמנע מלהפריז ולא גילה רצון להפיל את הנאשם. כך, בנוגע לחבלה שנגרמה לאמו, סיפר על כך רק בחקירה הנגדית, בתשובה לשאלת הסניגור.

הקטין גם הוא סיפר, בעדותו בבית המשפט, כי היו אירועים נוספים עליהם לא סיפר לחוקרת הילדים (ע' 24 ש' 10 לפרו').

עדוּתה של ע.ת. 2 יש בה כדי לחזק האותנטיות של דברי הקטין. עדה זו מהווה עדת ראייה בנוגע לסימן החבלה שהיה על פניו של הקטין, וכן העידה מפי השמועה על הדברים שנמסרו לה במפגש עם הקטין. בית המשפט מצא לקבל עדות זו במסגרת החריג המכונה *res gesta*, היינו - אמרה ספונטנית בסמוך להתרחשות - בהתאם להוראות סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971.

העדה, אשר נמצאה כמהימנה, היא שפנתה לקטין, בעקבות התרשמותה משינוי בהתנהגותו (התרשמות התואמת את דברי הקטין עצמו, כי לאחר המכה שקיבל מהנאשם, נגרמה לו מצוקה נפשית ונכנס למצב דכאוני). הקטין סיפר לעדה את שאירע לו מיד באותו מעמד, בלא שהיתה לו שהות להיוועץ במאן דהוא או לארגן את מחשבותיו.

כלעומת עדי התביעה, אין ניתן לומר, כי אפשר ליחס מהימנות לגרסת הנאשם. ראשית, מסר הנאשם מספר מניעים שונים לדברים שמסרו המתלוננת והקטין כלפיו - אם כנקמה על התנהגות אמו; אם כחלק מהתנהגות אובססיבית של המתלוננת כלפיו; אם מתוך איומים של חוקרים על המתלוננת, אשר דווקא בקשה להגן עליו; אם מתוך שהקטין עושה דברה של אמו, ואם מתוך שהקטין נוטל כדורים המשפיעים על מצבו הנפשי. כאמור, כל אחד מהמניעים הללו, אינו

תואם את מסכת הראיות בתיק זה. המתלוננת מסרה, בתחילה, גרסה לטובת הנאשם, כך שלא בקשה להעליל עליו. גרסתה היתה מנוגדת לגרסת הקטין, וגם כאשר מסרו גרסאות דומות, לא היה תיאום ביניהם, וקיימים שינויים שונים, אם גם קלים, בפרטים. בית המשפט לא התרשם מליקוי כלשהו בכושר התפישה או ההעדה של הקטין. הטענה, כי החוקרים איימו על המתלוננת לשנות גרסתה, אינה מסתברת מתוקף העובדה הפשוטה, שכאשר חפצה המתלוננת - מסרה גרסה לטובת הנאשם, איש לא הניא אותה מכך, ולאחר שאזרה אומץ, באה לשנות את הגרסה מיזמתה ולא מתוקף הזמנה של המשטרה.

לכך יש להוסיף סתירות רבות בעדותו של הנאשם. רק לשם המחשה: הנאשם מסר, בחקירתו במשטרה, כי גיסתו ע.ה. 2, מסרה לו, שהמתלוננת איימה לסבך לו את החיים. גיסתו סתרה עובדה זו באמרתה ת/7; הנאשם טען, בחקירתו, כי אחותו קיבלה מסרון מהמתלוננת, ובו אימים עליו. טענה זו נבדקה והוכחה כלא נכונה. במהלך הדיון, התפרץ הנאשם וטען, כי לא התגורר כלל בבית עם המתלוננת בתקופה הנדונה, אך בעדותו סתר האמור. כן טען, כי עבר להתגורר בבית אמו וישן עמה באותה מיטה, אך מדברי עדות ההגנה התברר, כי התגורר ביחידת דיור.

ככלל ניתן לומר, כי עדותו של הנאשם לא היתה עקבית והתבססה, בעיקרה, על הפרחת השערות באויר, כשהן, לעתים, סותרות זו את זו, ללא כל תימוכין, וכן נסיון להשחיר את פניהם של המתלוננת ושל הקטין.

בית המשפט אינו מוצא ליתן אמון בגרסת הנאשם.

אשר לדבריהם של עדות ההגנה - בית המשפט התרשם כי המדובר בעדויות מגמתיות. שתי העדות הן קרובות משפחה של הנאשם, אחת מהן (ע.ה. 2) אף מסרה גרסה שונה מאמרתה במשטרה. מכל מקום, גם אם, בשיחות מסוימות, ציינה המתלוננת, כי בכוונתה להתלונן על הנאשם או לסבך אותו - אין בכך כדי להביא למסקנה, כי הנאשם לא תקף אותה. אך מכל מקום, כאמור, העובדות מראות, כי כאשר זומנה המתלוננת למשטרה לראשונה, לא גילתה כל נטיה לסבך הנאשם, אלא דווקא לגונן עליו, כך שהמציאות אינה משתלבת עם דברי עדות ההגנה.

מכל המקובץ, מוצא בית המשפט כי עלה בידי התביעה להוכיח, במידת הודאות הנדרשת בפלילין, כי הנאשם עבר העבירות שפורטו בכתב האישום, תוך הסתייגות בנוגע לסדר הזמן שבין שלושת האישומים הראשונים, שאינו בהכרח זה המתואר בכתב האישום.

על כן, מרשיע בית המשפט את הנאשם בעובדות ובעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' סיוון תשע"ו, 08 יוני 2016, במעמד הצדדים.